

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: 11C/416/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512210603
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Macúchová
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2014:3512210603.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom sudkyňou JUDr. Evou Macúchovou v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o, so sídlom: Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o so sídlom Gröslingova 4, Bratislava, proti odporcovi Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č.13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

- I. Návrh sa zamieťa.
- II. Odporcovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom podaným dňa 27.09.2012 domáhal, aby súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol o zodpovednosti odporcu za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom tým, že nerozhodol v zákonnej lehote o žiadosti exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere dlžníkom O. I., nar. XX.XX.XXXX. Tiež žiadal, aby súd rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu 125,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 385,- eur a náhradu trov konania. Uviedol, že Okresný súd Nové Mesto nad Váhom nesprávne úradne postupoval, keďže nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej 15- dňovej lehote, hoci vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na posúdenie a rozhodnutie súdu. Exekučný súd bol podľa navrhovateľa nečinný viac ako 7 mesiacov a o žiadosti exekútora o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol až dňa 05.10.2010. Majetková škoda podľa navrhovateľa predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. V tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vynaložil 70,- eur, na udržanie a správu informačného systému 40,- eur, ďalej na administratívne spracovanie textov urgencií súdu, na publikačné výdaje spojené s urgenciami, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania vynaložil 15,- eur. Celkom v období medzi podaním žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej vynaložil márne 125,- eur. Výška škody bola stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť len s nepomernými nákladmi. Ďalej navrhovateľ vo svojom návrhu uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe podľa neho nie je dostatočným zadostučením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného

súdu je takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv navrhovateľa, pričom nastalo riziko zániku povinného, riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziko insolvenčnej povinného. Uviedol, že v prípade skorého rozhodnutia exekučného súdu mohol včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožiteľnosti pohľadávky s príslušenstvom, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola zamietnutá a bolo potrebné uskutočniť náhradu exekučného titulu. Na podporu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy ďalej uviedol dôvody ako neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa vyvolal u členov riadiacich orgánov spoločnosti a majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, ďalej bol spôsobený zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, strata zisku z realizovaného obchodu vyvolala hospodársku stratu, nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z doktríny prijatej ústavným súdom a uskutočnil výpočet alikvotným pomerom 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, 660,- eur za rok, teda za 7 mesiacov 385,- eur. Ďalej uviedol, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č.514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Odporca však do podania návrhu na žiadosť pozitívne nereagoval.

Odporca v písomnom vyjadrení k návrhu poukázal na zmätočnosť podania - návrhu na začatie konania, pričom podľa neho navrhovateľ prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Z návrhu nie je zrejmé, či uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodov prieťahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Navrhovateľ neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie prieťahov v tomto konaní, pričom žiadosť o informáciu o stave konania nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdených prieťahov, neuvádza či podal sťažnosť na zbytočné prieťahy predsedovi okresného súdu alebo ústavnú sťažnosť. Všeobecný súd pritom v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, pretože túto právomoc má iba predseda súdu alebo ústavný súd. Ďalej odporca namietal, že dňa 23.4.2012 boli doručené odporcovi prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, v ktorých boli obsiahnuté aj žiadosti vo veciach, ktoré sú predmetom tohto konania. Návrhy na súd pritom navrhovateľ podal už dňa 27.9.2012, teda pred uplynutím šesťmesačnej lehoty podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Ide preto o predčasne uplatnený nárok na súde. Navrhovateľ pritom napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadosti tieto nedoplnil, neuviedol dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepriložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prieťahy, ústavné sťažnosti a nedoplnil doklady preukazujúce ohrozenie práv zánikom povinného, jeho insolvenčnou, stratou kontaktu s povinným a podobne. Odporca preto ako orgán príslušný na predbežné prerokovanie podaných žiadostí nepovažuje nárok navrhovateľa za predbežne prerokovaný. K otázke vyčíslenia škody ďalej odporca poukázal na to, že navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Na preukázanie vzniku škody by musel navrhovateľ produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody navrhovateľa neodbreňuje množstvo podaných žalôb, ťažkostí pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva, či dôverných informácií, teda skutočností, ktorými nesplnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje. K uplatnenej nemajetkovej ujme poukázal odporca na to, že vychádzať z paušálnej sumy 660,- Eur v jednotlivých veciach je nesprávnou úvahou, pretože i ústavný súd vychádza vždy z okolností jednotlivého prípadu, predovšetkým z významu sporu pre žalobcu. Navrhovateľ ďalej nevyužil možnosť podania sťažnosti predsedovi súdu, keď predseda súdu nemal možnosť zjednať prípadnú nápravu. Nie je možné ďalej prihliadať na tvrdené „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ členov riadiacich orgánov spoločnosti, pretože nároky uplatňuje právnická osoba a nie fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, pretože im priamo nevzniká žiadna škoda. Nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to i s poukazom na podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých

úrovniah štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkoprijmových osôb. Odporca preto považuje konanie navrhovateľa v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže škoda mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej činnosti, pričom aj súdna moc musí pozornejšie skúmať práve podania navrhovateľa, a to návrhy na vykonanie exekúcie, sudy musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a podobne, s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. S poukazom na charakteristiku príčinnej súvislosti medzi existenciou nesprávneho úradného postupu a vznikom škody alebo nemajetkovej ujmy, odporca uviedol, že navrhovateľovi žiadna škoda postupom okresného súdu nevznikla. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok pre priznanie náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., odporca navrhol návrh zamietnuť, pričom si uplatnil náhradu trov konania.

V prvom rade súd skúmal dôvodnosť procesných námietok odporcu voči podanému návrhu na začatie konania. Odporca označil návrh za zmätočný z dôvodu, že sa v ňom neuvádza spisová značka exekučného konania, ktorého sa týka a nie je ani presne opísaný priebeh tohto exekučného konania. I keď navrhovateľ neoznačil spisovú značku tohto exekučného konania, hoci mu ako jeho účastníkovi musela byť známa, z údajov uvedených v návrhu bolo možné identifikovať, o aké exekučné konanie sa jedná. Navrhovateľ označil oprávneného, aj povinného, ako aj číslo spisu exekútora. Súd tak mohol podľa týchto údajov toto súdne konanie a príslušný spis identifikovať v registri príslušného súdneho oddelenia. Preto podľa názoru súdu nešlo o absolútnu zmätočnosť, resp. neúplnosť návrhu, ktorá by bola spôsobilá vyvolať nemožnosť presnej identifikácie navrhovateľom tvrdeného exekučného konania a ktorú by bolo možné považovať za takú vadu jeho návrhu, ktorá by spôsobovala nemožnosť pokračovania v konaní podľa § 43 O.s.p. Rovnako navrhovateľ v návrhu dostatočne, uvedením počtu dní, konkretizoval v čom videl prieťahy pri vybavovaní tejto exekučnej veci. Ani v tomto smere súd nevidel dôvody na postup podľa § 43 ods. 1 O.s.p.

Neboli dôvodné ani ďalšie námietky odporcu, označené ako procesné. Odporca považoval návrh navrhovateľa za podaný predčasne, keď tvrdil, že z § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti. Podľa názoru súdu prípadná absencia predbežného prerokovania nároku na náhradu škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nie je spôsobilá vyvolať akékoľvek procesné rozhodnutie súdu a rovnako nie je dôvodom ani na zamietnutie návrhu. To platí o to viac, že z vyjadrenia odporcu je zrejmé, že zodpovednosť v prípade navrhovateľom uplatnených nárokov štát odmieta tvrdiac, že navrhovateľ takéto vyriešenie svojich nárokov zmaril a tým navrhovateľ považoval „proces“ predbežného prerokovania nárokov za ukončený, keďže žiadosti o predbežné prerokovanie boli odporcovi navrhovateľom doručené v dňoch 23.4.2012 až 25.4.2012, a to vo vzťahu k všetkým jeho nárokom, pričom do šiestich mesiacov tieto nároky odporcom uspokojené neboli.

Súd nariadil pojednávanie na deň 27.02.2014. Navrhovateľ, ani jeho právny zástupca, ale ani zástupca odporcu, sa na pojednávanie nedostavili, svoju neúčast' neospravedlnili. Navrhovateľ žiadal nariadené pojednávanie zrušiť a opätovne navrhol konanie prerušiť, a to z tých istých dôvodov, ako navrhol prerušenie konania dňa 09.10.2013 a o tomto jeho návrhu bolo právoplatne rozhodnuté. Návrh na prerušenie konania bol uznesením zo dňa 10.10.2013 č.k. 11C/416/2013 - 47 zamietnutý. Na základe odvolania navrhovateľa preskúmal predmetné rozhodnutie odvolací súd, ktorý ho ako vecne správne potvrdil uznesením zo dňa 20.01.2014 č.k. 19Co/975/2013 -84. Súd pokračoval v konaní, vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením návrhu, obsahu pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 11Er/1097/2010, písomného vyjadrenia odporcu, znaleckého posudku vypracovaného dňa 17.01.2014 na žiadosť navrhovateľa Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, predloženým navrhovateľom dňa 24.02.2014, ako aj ostatných písomných podaní navrhovateľa a zistil tento skutkový stav veci:

Zo spisu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 11Er/1097/2010 EX/10461/10 v exekučnej veci oprávneného Pohotovosť s.r.o, Bratislava a povinného O. I., súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého bola doručená súdu dňa 08.09.2010. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu č.k. SR 22325/09 zo dňa

12.01.2010. Žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bola uznesením zo dňa 30.09.2010 č.k. 11Er/1097/2010 -12 zamietnutá čo do zmenkového úroku v časti presahujúcej 101,46 eura s tým, že na zvyšnú vymáhanú sumu bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie, a to dňa 05.10.2010. Proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti podal navrhovateľ dňa 27.10.2010 odvolanie, ktoré dňa 18.02.2011 vzal späť. Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 31.03.2011 č.k. 4CoE/18/2011 -23 odvolacie konanie zastavil. Uznesenie o zamietnutí žiadosti nadobudlo právoplatnosť dňa 12.05.2011.

Ako vyplýva z uvedeného, nie je pravdivé tvrdenie navrhovateľa, že o žiadosti súd rozhodol až „po viac ako 7 mesiacoch“ od doručenia žiadosti súdneho exekútora. Žiadosť o vydanie poverenia bola súdu doručená dňa 08.09.2010, uznesenie o zamietnutí žiadosti v uvedenom rozsahu bolo vydané dňa 30.09.2010, teda 22 dní po podaní a poverenie následne na to po 8 dňoch.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení do 31.12.2012, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. Zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom od 31.12.2012 právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Vychádzajúc zo skutkových zistení v prejednávanej veci a citovaných ustanovení zákona, považoval súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu za nedôvodný, a to z viacerých dôvodov. Navrhovateľ sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v exekučnom konaní.

Podľa právnej úpravy platnej v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu a vzniku škody sa za nesprávny úradný postup považuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody pritom má len ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Vo všeobecnosti v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. musia byť pre naplnenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci splnené všeobecné podmienky,

a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Navrhovateľ ani v jednom uplatňovanom nároku nepreukázal splnenie ani jedného zo zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu.

V prvom rade súd uvádza, že navrhovateľ mal možnosť domáhať sa ochrany svojho práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s § 127 ods. 1 Ústavy SR. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, je kompetentný preskúmať len ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä z pohľadu troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu.

Súdne a tým i exekučné konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov.

Bolo zistené z registra Spr tunajšieho súdu, že navrhovateľ nepodal v predmetnom exekučnom konaní sťažnosť predsedovi súdu na prieťahy v konaní a ani neurgoval, resp. sa neinformoval na stav jej vybavovania. Rovnako nemal súd preukázané, že by navrhovateľ uplatnil svoje právo podaním sťažnosti Ústavnému súdu SR pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, práva vlastníť majetok a práva na ochranu majetku a podobne. Navrhovateľ ani nemal dôvod na podanie sťažnosti, resp. ústavnej sťažnosti, pretože exekučná vec, ktorej bol účastníkom, bola vybavená bez prieťahov v primeranej lehote. Navrhovateľovi tak nemohla vzniknúť žiadna škoda, ktorú špecifikoval ako náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov, na udržanie a správu informačného systému, administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom, ďalej na administratívne spracovanie textov urgencií súdu, na publikačné výdaje spojené s urgenciami na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania, toto svoje tvrdenie ničím nepreukázal. Je zrejmé, že pokiaľ navrhovateľ spravuje svoje vymáhané pohľadávky v informačnom systéme, náklady na tento systém si musí pokryť sám a tieto náklady nemôžu byť zvýšené ani v dôsledku prípadného oneskoreného rozhodnutia súdu.

Navrhovateľ uplatňoval svoj nárok z titulu majetkovej škody sumu vo výške 125,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu vo výške 385,- eur ako následok nesprávneho úradného postupu súdu. S týmto jeho právnym posúdením nemožno súhlasiť, keďže jeho skutkové tvrdenie o konaní, ktoré by mohlo eventuálne vyvolať zodpovednosť štátu sa nevzťahovalo k postupu, ale k rozhodnutiu súdu. Z ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva že, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

V danom prípade však nebolo zistené, že by rozhodnutie, ktorým bola čiastočne zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia, bolo zmenené alebo zrušené. Navrhovateľ odvolanie, ktoré proti rozhodnutiu podal, vzal neskôr späť, to znamená, že ho považoval za správne. Vychádzajúc z uvedeného preto nebola v danom prípade daná zodpovednosť štátu.

V konkrétnej veci navrhovateľ tvrdí, že súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia po viac ako 7 mesiacoch. Tieto skutkové tvrdenia navrhovateľa sú nepravdivé. Z predmetného spisu vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená dňa 08.09.2010, uznesenie o čiastočnom zamietnutí žiadosti bolo vydané dňa 30.09.2010, teda 22 dní po podaní žiadosti a poverenie následne na to po 8 dňoch.

Súd považoval návrh v celom rozsahu za neopodstatnený, preto ho zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p., podľa ktorého by úspešnému odporcovi patrila náhrada trov konania, tento si však žiadne trovy konania nevyčísliť a tieto nevyplývajú ani z obsahu spisu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je p r í p u s t n é odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Nové Mesto nad Váhom.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (označenie súdu, ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, podpis, dátum) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3, § 205 ods. 1,2,3 O.s.p.).